

Sessie 3

Onthaal & kader

Yuna komt onwennig binnen en gaat zitten op de bank, met haar handen onder haar dijbenen. Ik zet me in mijn stoel.

Dag Yuna. Ik zie dat het precies best wel spannend is om hier te zijn vandaag. Yuna knikt. Misschien kan je eerst rustig je jas uitdoen, je kan 'm daar leggen. Yuna doet haar jas uit en zet zich terug. Ik denk dat het goed is als ik eerst nog eens wat uitleg geef over vandaag. Yuna knikt gretig. Een tijdje terug kwamen je ouders, en later ook jij samen met je ouders, naar mij toe om te vragen of ik jullie kon helpen. Mama en papa hebben toen uitgelegd dat het thuis soms moeilijk loopt tussen jullie, dat er soms ruzie is waarbij je heel heel boos kan worden. Yuna knikt. Jullie hebben me ook verteld dat gaan slapen en het avondeten lastig kunnen zijn voor jou. Yuna knikt. Ze zit stil, luistert aandachtig. Tussen het vertellen door laat ik soms een korte stilte om ruimte te maken voor reacties van Yuna. Ze blijft stil, in een afwachtede houding. Om jullie daarbij te kunnen helpen, is het voor mij belangrijk om eerst te proberen jou goed te begrijpen. Daarom hebben we afgesproken dat jij eerst drie keer alleen naar hier ging komen. Voor kinderen, en trouwens ook voor veel grote mensen, is het vaak moeilijk om uit te leggen wat er precies zo moeilijk gaat en hoe dat komt. Dat gaat voor kinderen vaak makkelijker als ze hierover kunnen tekenen, verhalen vertellen, of spelen. De vorige twee sessies heb ik daarom een aantal teken- en verhaalopdrachtjes gegeven, die mij kunnen helpen om jou te begrijpen. Vandaag zijn we samen in de spelkamer. Ook met het speelgoed dat hier is, kan jij door te spelen mij helpen om jou beter te begrijpen. Da's de bedoeling van onze sessie vandaag. Snap je wat ik net heb verteld? Yuna knikt. Oké. Na vandaag, ga ik alles wat je mij in die drie sessies hebt getoond goed bekijken, en er dan met jouw ouders en ook met jou goed over nadenken. Zo kunnen we samen zoeken naar wat jou kan helpen om je beter in je vel te voelen. Yuna knikt. Stilte. Da's oké zo, voor jou? Yuna knikt. Goed. Ik heb goed onthouden dat jij heel graag eerst je sticker op je kastje wou plakken!

Ja! Yuna glimlacht. Ze heeft zelf onthouden welk kastje ze een maand geleden heeft uitgekozen. Ik heb haar uitgeknipt papiertje en haar tekeningen er al ingelegd, zoals afgesproken. Ik geef haar plakband en een schaar, het lukt haar vlot om het papiertje zelf op haar kastje te plakken. Ze plakt het wel scheef en in het midden (itt de stickers op de andere kastjes, die recht in de hoek hangen). Yuna is opvallend stil, communiceert bijna uitsluitend met oogcontact, mimiek en lichaamstaal.

Ken jij Juno? Ik kijk Yuna vragend aan. **Die zit in mijn klas. Die zei dat die naar KiCK-start komt, dat hij jou kent.**

Ik ben een beetje verbouwereerd (want wat ze zegt klopt). *Er zit iemand in je klas, Juno, die zei dat hij naar hier komt en mij kent.*

Ja. Ken jij die?

Je bent daar wel benieuwd naar, of ik Juno ken.

Ja! Hij zegt dat hij naar jou komt.

Wat zou je daarvan vinden, moest dat zo zijn?

Stilte, Yuna kijkt me inschattend en nadenkend aan. **Maar ken jij die?**

Goh, ik vind het moeilijk, wat je me nu vraagt. Ik vertel kindjes eigenlijk niets over andere kindjes die hier komen. Ik zie dat je wel echt benieuwd bent. Juno zegt dat hij mij kent, en jij wil heel graag weten of dat klopt.

Ja!

Ik denk dat het misschien ook wel lastig is voor jou dat ik er liever niets over vertel. Yuna kijkt me teleurgesteld aan. Da's iets wat ik heel belangrijk vind, om kinderen niks te vertellen over andere kinderen. Ik vertel ook niemand anders iets over jou. Yuna's blik wordt eerder begripvol, maar nog met zichtbare nieuwsgierigheid. 'k Denk dat je dat wel snapt, dat ik er niets over kan zeggen, maar je blijft natuurlijk wel nieuwsgierig ernaar. Yuna knikt, met een onderdrukte glimlach.

Stilte, Yuna zit stil en kijkt wat rond. *Je mag gerust eens rondkijken, om te kijken wat er allemaal is en waar je graag me wil spelen. Na deze aanmoediging staat Yuna recht en begint te verkennen. Ze gaat aan de legotafel zitten en kijkt me kort aan, ik knik. Je wil graag met de lego spelen. Yuna knikt en begint zwiggend te bouwen. Het is enkele minuten stil. Hierna benoem n bevroegd ik kort en concreet wat ik zie gebeuren (bv. blokje nemen, blokje ergens anders zetten, nu daar iets bij zetten, precies een soort huisje bouwen, ...). Yuna verdraagt dit goed en bevestigt regelmatig met een knikt of een 'ja'. Af en toe vraagt ze wat iets is of waarvoor het dient, ik antwoord dan dat ze dit zelf mag kiezen.*

Opvallend: ze kijkt me heel rechtstreeks aan als er iets mislukt, moeilijk gaat of afbreekt/omvalt; opnieuw communicerend met haar mimiek en lichaamstaal (bv. schouders hard laten hangen, gefrustreerd kijken, luid zuchten, ...), vaak met een ietwat zenuwachtige glimlach of giechel erbij. Een diepe zucht en kort oogcontact lijken voor haar voldoende om de frustratie van mislukking te verdragen en door te zetten, ze lijkt niet snel ontmoedigd.

Yuna bouwt +- 15min. Na een 10tal min is eenzelfde vlagje al zes keer omgevallen. De eerste twee keer raapt ze het vlagje op en zet het terug, zonder oogcontact. Vanaf de derde keer beginnen bovenstaande reacties. Vanaf de zesde keer begint ze er dichterbij te bouwen, waardoor het vlagje nog vaker (per ongeluk?) afbreekt. Na verloop van tijd worden het diepere zuchten en volgt er gebrom, gevolgd door: **Jij staat hier! Jij blijft hier! Hier is jouw plaats! Blijf nu daar!** Haar handelingen worden ook bruter/heviger. Ze giechelt er vaak wel bij, zeker als ik benoem wat ik zie gebeuren.

Als het vlagje voor de zoveelste keer afbreekt, begint Yuna opeens, maar rustig, haar constructie af te breken en op te ruimen.

Oh, nu breek je plots je huisje af en ruim je het op. (ik ben oprecht verbaasd)

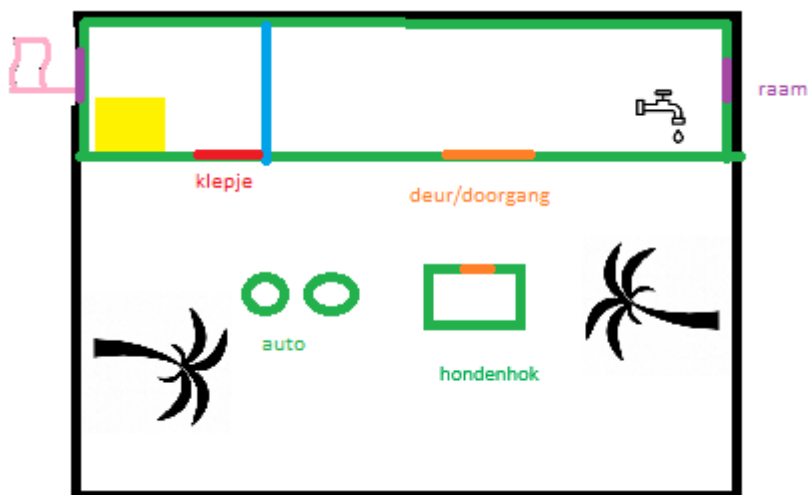
Geïrriteerd, maar zonder stem te verheffen: **Nu ben ik het beu, kotsbeu!**

Je bent het helemaal beu dat het vlagje bleef vallen, dus breek je alles af en ruim je op. Yuna knikt, korte stilte. *Wat had je eigenlijk gebouwd?*

Een boerderij, met een hondenkloof en auto. Hier is een klepje om dingen naar buiten te doen. Hier is een kraan.

Een kraan, om te bouwen?

Huh, nee?! Een kraan! Om handen te wassen!

Aah ja ja oké, zo'n kraan, zo begrijp ik het beter. Je hebt een boerderij gemaakt, met een hondenkloof, een auto, een klepje om dingen naar buiten te kunnen brengen, en een kraan om je handen te kunnen wassen. Korte stilte. *Plots ruim je alles op, je breekt het af en steekt het allemaal terug in de bak.*

Yuna knikt. Als alles terug in de doos zit kijkt ze rond. Ze gaat naar het keukentje en zet zich op haar knieën/in W-houding. Ze neemt het keukenspeelgoed één voor één uit de bak en bekijkt goed wat ze vastneemt, en zoekt in het keukentje een plaats om het te zetten. Ik benoem wat ik haar zie doen.

Zijn er geen borden?

Oei, zitten de borden er niet in? Yuna schudt haar hoofd, ik ben wat verward. *Misschien kan je iets anders zoeken dat je als bordje kan gebruiken?* Yuna kijkt teleurgesteld, kijkt kort rond en begint dan terug spullen uit de doos te halen. Ze geeft soms een aanzet om iets te koken, heel kort, en stopt dan snel. Ze begint de etenswaren in de koelkast te stapelen, heel zorgvuldig, wel 20min lang. Valt haar toren om, dan begint ze opnieuw. Lukt het niet zoals zij het wil, breekt ze zelf de toren af en bouwt 'm opnieuw tot het wel lukt. Ze zoekt oplossingen als het stapelen niet lukt: ze geeft de spullen dan een andere plaats op een schabje. Hier gebeurt hetzelfde als bij het legospel: bij frustratie maakt ze oogcontact, communiceert haar gevoel met mimiek en lichaamstaal (gefrustreerd kijken, diepe zucht, schouders laten hangen, soms een wild met haar armen/vuisten zwaaien, ...) en zet toch door. Ik benoem telkens wat er net gebeurde en ook haar frustratie. Ze staat doe dat ik dit allemaal benoem, glimlacht dan soms tevreden of reageert bevestigend.

De champignon, die valt er regelmatig af zie ik.

Jaa!

Da's lastig hè, het gaat niet zoals jij het wil.

Jij moet hier! Dit is je laatste kans, je blijft erop!

De champignon krijgt nog maar één kans, je wilt 'm echt bij op de stapel.

Hij valt er nog een paar keer af, Yuna zet door.

Het was zijn laatste kans zei je. Je probeert toch nog een paar andere dingen om de champignon toch op de stapel te krijgen.

Yuna knikt.

Als alles gestapeld is, maakt Yuna een subtiele overwinningsbeweging. *Het is gelukt, ik zie dat je blij bent, een overwinning!* Yuna stapelt er heel voorzichtig nog wat bij op.

Ik lust álles wat hierin zit. (= tijdens spel bijna de enige volzin die ze spontaan uitspreekt)

(verbaasd) Ja lust álles wat hierin zit?! Yuna knikt. Ik herinner me dat als jij en je ouders hier samen waren, dat ze vertelden dat je weinig lust, dat het daarom vaak moeilijk is aan tafel. Yuna knikt. Da's toch wel heel veel, dat je in de koelkast hebt gestapeld. En je lust het allemaal. Zelfs champignons?

Ja, dat vind ik lekker!

Oh dat vind je zelfs lekker! Er zijn niet veel kindjes die dat graag eten. Korte stilte. Toen had je verteld dat je courgette wel echt vies vindt.

Yuna knikt en glimacht. **Ja bah, dat vind ik vies!**

Dat lust je echt niet. Dat zit er hier ook niet tussen.

Zo, nu kan ik beginnen. Yuna begint te koken, ze doet hiervoor één ovenhandschoen aan.

Nu het stapelen klaar is, kan je beginnen koken. Je doet de broodjes in de pan, en zet ze op het vuur. Je probeerde eerst in het oventje, maar dat paste niet goed.

Yuna zet de pan voor mij op het legotafeltje. **Alsjeblieft, het voorgerecht!**

Oh, ik krijg het voorgerecht, dankjewel. Ik doe alsof ik ervan eet, ze kijkt hoe ik dit doe. Ik zie dat we nog iets meer dan vijf minuten hebben voor vandaag.

Yuna doet de koelkast terug open, breekt haar toren opeens helemaal af en stopt alles zorgvuldig in één pot.

Wow, plots breek je heel de toren helemaal af! Yuna gniffelt. En je stopt alles in de pot. Het lukt soms niet goed om iets vast te pakken met die handschoen, zie ik, het schuift uit je hand, da's een beetje lastig. Als ze iets niet krijgt opgepakt kijkt Yuna me geërgerd aan en zucht soms, ze giechelt er soms ook bij. Als ik het benoem of een begripvolle blik teruggeef, kan ze hiermee verder.

We hebben nog twee minuten, dus ik vraag je om je spel voor vandaag af te maken.

En dan?

En dan ruimen we op, en zit onze sessie van vandaag erop.

Yuna gooit alles in één pot, geeft deze aan mij zonder iets te zeggen en kijkt me aan.

Opeens gooi je alles bij elkaar in één pot, die krijg ik. Yuna knikt, korte stilte. Je wou misschien graag dat ik deze zeker nog voor het gedaan was.

Yuna begint spontaan op te ruimen, ze raapt op sneltempo alles bij elkaar in de juiste doos, ik heb amper de kans om mee op te ruimen.

Hoe was het voor jou om vandaag hier te zijn?

Leuk! (in een beetje een gek stemmetje)

Je vond het leuk om te spelen hier. Yuna knikt. Onze tijd voor vandaag zit erop, we halen even mama erbij.

Yuna gaat me voor, doet de deur open en laat mama binnen. Als mama en ik de betaling regelen, vindt Yuna een roze stift. **Oooh, moooi!** Ze bekijkt de stift gefascineerd en begint rond te kijken op de bureau.

Je vindt die roze stift heel mooi. Wil je graag een papiertje om 'm te testen? Yuna knikt gretig. Ze neemt nog een roze pen ook, en test beide wild uit op een papiertje. Mama begrenst kort en afgestemd, maant aan om er rustig mee te zijn. Nog voor Yuna klaar is met het schrijfgerief kondigt mama aan dat ze gaan vertrekken, neemt afscheid van mij en gaat naar de wachtkamer. Hier vraagt de Yuna opnieuw mee, die het lastig vindt om te vertrekken. Uiteindelijk zet ze snel het dopje terug op de stift, legt het schrijfgerief bij het papiertje neer en gaat naar de wachtkamer.

Dag Yuna, tot volgende keer!

(teleurgesteld) **Ohh, er zijn geen snoepjes, goh!**

Ah zijn de snoepjes op? Dat vind je wel heel spijtig, hoor ik!

Ja, ik wou een snoepje nemen!

Ik zou nog eens aan Kathleen moeten vragen om ze aan te vullen dan. Tot volgende keer!

Daag!